

Ogsaa Jytte begreb efterhaanden, hvad det var, der formørkede Luften og isolerede Pastor Gaardbo i denne Kres, der hovedsagelig bestod af Enslevs næstaaende Venner. Efter den tredje Ret var hendes Bordherre kommen til Mæle. Han havde bøjet sig hen imod hende og hviskende udtalt sin Forundring over at se Pastor Gaardbo her „efter det, der nu er sket.“

„For det er jo ligefrem Oprør!“ havde han sagt. „Det er denneher Søren Tækkemand fra Aalehusene, der er Mester for det; men Præsten kunde efter min Mening meget godt have forhindret det, dersom han havde villet. Men det vilde han bare inte.“

Jyttes Hjerte slog uroligt. Den Tanke kunde hun nu ikke længer afvise, at det var for hendes Skyld, han havde overvundet sig til at komme her og sidde tilbords med saa mange af sine Uvenner. Havde han maaske faaet at vide, at hun skulde rejse, og var han kommen for at sige Farvel til hende? Det havde vel nok været bedst for dem begge, om de ikke havde truffet hinanden mere; men det bevægede hende, at han var kommen trods alt, hvad Meta rimeligvis havde fortalt ham om hende.

Godt var det imidlertid, at hun nu kom bort herfra. Skønt hun ikke en eneste Gang havde set hen til ham, paavirkede hans Tilstedeværelse hende uafbrudt paa en Maade, som hun ikke holdt af. Hun tænkte paa, hvad hendes Mor om Formiddagen havde sagt om ham i Anledning af hans Tale ved Skovfesten, at han var en modig Mand, der gik sine egne Veje; og saa meget forstod hun nu, at det var derfor, disse hæderkronede Frihedsveteraner med Enslev i Spidsen uglesaa ham. De mange sure Blikke, der vendte sig mod den Bordende, hvor han sad, æggede hende tilsidst op. Mod hendes Vilje skabtes der ligesom et hemmeligt Forbund imellem dem.

Stemningen omkring Bordet havde Vinen og den gode Mad lidt efter lidt optøet. Ogsaa Enslev var bleven mere tilgængelig. Fru Vilhelmine, der sad ved Siden af ham, havde øjensynlig Held med at indspinde ham i sin frække Elskværdighed. Jægmesteren derimod var stadig ligesom blaaafrossen i Ansigtet af Uro og Spænding. Han vidste endnu ikke med Sikkerhed, hvem Enslev havde bestemt sig for, og denne Uvished havde slaaet